

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O JEsu! see

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O JEsu! see", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 256. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid115702/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

14. Er synden da mig reent forladt?
 Ja, faae vl ham i troen fat.
 Hvad gjør mig vis i denne sag?
 Din kamp mod synden nat og dag.

15. Er da min Gud mig mild og bliid?
 Ja, søg din JEsu kun med fliid!
 Men om det ey i tiden skeer?
 Saa er der ingen redning meer.

Nr. 88.

Mel. O Drøise, etc.

O JEsu! see
 Min skam og vee,
 Guds billede er borte,
 Sielen er spedalsk som snee,
 Satan mig forgiorte,

2. Hvor himmel-klar
 Og deylig var
 Din skabning før at skue,
 Ligner nu et skiden kar
 Og den vilde drue.

3. Ach! den gestalt
 Paa sielen faldt,
 Der hun fra Gud sig vendte,
 Nøgen, skiden, blind og halt
 Ind i synden rendte.

14, 2: [saa] faer Eb.
 Nr. 88. Eb¹⁷.

Nr. 88. Original. En salme om tabet af Guds billede og om oyskabelsen i Kristus. — 1, 4: I det kirkelige sprog bruges spedalskhed som billede på synden, f. eks. i den gamle kollekt til 14. søndag e. trin.: »den forførdelige spedalskhed, som er synden«. *Spedalsk som snee* gammeltestamentligt udtryk, 2. Mos. 4, 6; 4. Mos. 12, 10; 2. Kong. 5, 27, jfr. 3. Mos. 13; for øvrigt giver spedalskhed ikke en sådan hvidfarvning af huden; men udtrykket beror formentlig på, at en anden hudsygdom (vittigo), der gør huden som sne, blev regnet for spedalskhed i det gamle Israel (meddelelse fra læge B. B. Bøgh). — 2, 5: Es. 5, 2, 4. — 3, 3: der] da.

4. I dødens nat
 Blev sielen sal,
 Og var dog vel til mode,
 Skjønt hun havde reent forladt
 Hendes største gode.
- 178 5. Da sank hun ned
 I daarlighed
 Og syndens herredømme,
 Alt hvad hun om himlen veed,
 Er kun falske drømme.
6. De mørke baand
 Fik overhaand
 I alle hendes kræfter,
 At hun den urene aand
 Følger gierne efter.
7. Som skibet ind
 For vær og vind
 I alle strømme farer,
 Saa dan foer det vilde sind
 Hen i satans snarer.
8. De sorte kul
 Og afgrunds hul
 Er blank mod den sø sig,
 Som med verdens røg og smul
 Vil sig nu berige.
9. En efterhøst
 Af verdens lyst

4, 1: *dødens nat*] *dødens Eb.* 5, 3: *syndens]* *Syndens Eb.*

4, 1: *dødens nat*] om den åndelige død. — 5, 2 *daarlighed*] taalbelighed el. sløthed. — 6, 4: *at*] så at. — 8, 3: *blank*] lys, klar. — 8, 4: *verdens røg og smul*] foragtligt udtryk om verdens skatte. — 9, 1-3: *en efterhøst* kan ikke betyde en efterhøst, så der skulle være tale om, at den faldne sjæl kun får en rest af verdens lyst; det var jo dog efter Brorsons mening ikke noget gode at opnå verdens lyst i fuldt mål. Med *efterhøst* må der da være men: det sene efterår som noget mørkt i modsætning til den strålende *sommerglæde*. Tanken er, at sjælen er forfærdende usjøsom; et mørkt efterår, bestående af verdens usle lyst, regner den for sin sommerglæde.

Er hendes sommer-glæde,
Hyklers roes og falske trøst
Hendes ære-sæde.

10. Saa heel forventt,
Forraadt og skiendt
Er sielen nu at finde,
Sort, forvildet og forbrændt
Som en dievehinde.

11. O JEsu! som
Til verden kom,
For os at vorde givet
Til en skat og helligdom
Og en vey til livet.

12. Forbarne dig
Dog over mig.
Og lad dit lys oprinde,
At mit hierte skynder sig,
Gud igien at finde.

13. Lad straalere paa
Mit hierte staae
Af naadens morgen-røde,
At min arme siel kand staae
Op igien fra døde.

14. Giv himmel-sands 179
Og dydens glands
Ved troens gylden-stykke,
Giv mig til en brude-krands
Dine vunders smykke.

10, 2: [forraadt] forraad EBJ3-3.

9, 4-5: Den ære, sjælen føler sig stor at, er et rent skin; den bygger på hyklet roes og falske troestogrunder. — 10, 2: skiendt] ødelagt. — 13, 2: staae] vi ville sige: falde. — 12, 4: at] så nt. — 13, 4-5: Ef. 5, 14. — 14, 1: himmel-sands] sans for himlen. — 14, 3: gylden-stykke] gulddådvirket stof, jfr. nr. 95, 9, 2; 96, 6, 6.

15. Al verdens guld
Saa sort som muld
Mod denne ære findes,
Naar mit hierte frydefuld
Ret mod dig forbindes.

16. Saa ugemeen
Og himmel-reen
Kand Jesu blod mig gjøre,
Syndens magt, end ikke een,
Er der meer at høre.

17. Da gaer jeg hen
Til Faderen,
Med himmel-perler kronet,
Evig nu paa ny igjen
Med min Gud forsonet.

18. Mit smykke staaer
Da deylig, naar
Hand mig sin smukke kalder,
Og jeg, hvor jeg staaer og gaer,
Ham saa vel befaller.

19. Men ach! hvor maa
Jeg vaerlig gaae,
At denne skat ey mistes,
Naar jeg skal i striden staae,
Og af satan fristes.

20. Hvad gjør jeg da?
Jeg daglig fra
Al verdens lyst vil rende,

16, 1: ugemeen] usædvanlig. — 16, 4-5: Synden har ikke længere magt til at lade sig bære med sin anklage; end ikke en synd findes, som forårsager dette. — 16, 5 *der*] der, hvor renselsen ved Jesu blod er sket. — 17, 1-2 kan på grund af de efterfølgende vers, især v. 19, ikke forstås om at gå ind i den himmelske salighed; der må være tænkt på her i livet at bruge den adgang til Faderen, som er åbnet ved Jesu forsoningsgerning, Ef. 2, 18; Hebr. 4, 16; 10, 19-22. — 17, 3: *med himmel-perler kronet*] vistnok billede på den retfærdighed, som Gud tilregner den, der tror. — v. 18: Sjælen er tænkt som Herrens brud. — 18, 5: *befalder*] behager.

Og Guds søn paa Golgatha
I hans død omspende.

21. Saa har jeg hvad
Mig frisk og glad
Og skjøn for Gud kand gjøre,
At mig verdens raadne mæd
Ikke kand forføre.

22. Immanuel!
Du kandst saa vel
Mig denne perle giemme,
Derfor holder sig min siel
Altid hos dig hiemme.

23. Bort syndens stauk, 180
Jeg fri og frank
Vit verden giennemstride,
Hist skal jeg nu snart staae blank
Hos min JESU side.

Nr. 89.

Mel. Hvo kua sin Gud vil laade raade.

Vor siel er dertil født og baaren,
I Gud at vorde skjøn og riig,
Just dertil af ham selv udkaaren,
At vorde ham, sin skaber, liig:
Hvo kand den ære noksom prise,
Som Gud har vildet os bevisa?

2. Her var en adel-stand at hitte,
Som himlen seiv har aglet skjøn,

22, 2: *kandst*] *kun* J⁴⁻⁷. 23, 1: *syndens*] *Syndens* Eb.
Nr. 89. EBJ¹⁻². 1, 1: *født*] *isd* EBJ¹⁻².

20, 5: *omspende*] *omfavne*. — 21, 4: *af*] så at. — 22, 1: *Immanuel*] Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 23, 4: *blank*] *hvidklædt*, Joh. Ab. 7, 9. 13-14, el. *ulot lys, ren*.
Nr. 89. Oversættelse. Die Seele ist dazu geboren, C. F. Richter, Schr. s. 317. Saluca
iælde 1 3 *afmit*: 1) Menneskesjælen før syndefaldet (v. 1-3) og 2) efter syndefaldet
(v. 4-6), derpå 3) søn om opvækkelse til et nyt liv (v. 7-14). — 2, 1: *hitte*] *finde*.